

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 218/1994-3

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda mr. Horvatinović Ružice kao predsjednika vijeća, te Drakulić Milene, Kocijančić Erike, dr. Novoselec Petra i Mikor Milivoja kao članova vijeća i sudskog savjetnika Lipnjak-Bosanac Zlate kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Mudri Jožice zbog krivičnog djela iz čl. 34. st. 2. toč. 4. KZRH i dr., odlučujući o žalbama optuženika i državnog odvjetnika podnesenima protiv presude Okružnog suda u Bjelovaru od 7. siječnja 1994. K-153/92, u sjednici održanoj 12. svibnja 1994., saslušavši zamjenika državnog odvjetnika Republike Hrvatske Maračić Ivana,

p r e s u d i o j e :

I. Djelomično se uvažava žalba optuženog Mudri Jožice, a u cijelosti žalba državnog odvjetnika, a u povodu tih žalbi i po službenoj se dužnosti, preinačuje presuda suda prvog stupnja u odluci o kazni i pravnoj oznaci djela, tako da se:

a) optuženom Mudri Jožici za kriv. djela ubojstva iz čl. 34. st. 2. toč. 4. KZRH, a zbog kojih je on pobijanom presudom oglašen krivim, na temelju istog propisa utvrđuju pojedinačne kazne i to, kazne zatvora u trajanju od po 12 godina za djela ubojstva počinjena na štetu oštećenih Radosavljević Rade i Radosavljević Jovanke, a kazne zatvora u trajanju od po 14 godina za djela ubojstva počinjena na štetu oštećenih mlt. Radosavljević Dejana i Radosavljević Nenada,

b) dok se teško djelo protiv opće sigurnosti dovođenjem u opasnost života i imovine općeopasnom radnjom ili sredstvom opisano u izreci pobijane presude pravno označava po čl. 155. st. 3. KZRH u vezi s čl. 146. st. 1. KZRH, pa se optuženiku po čl. 155. st. 3. KZRH za to djelo utvrđuje kazna zatvora u trajanju od dvije godine,

a usvaja se kazna zatvora u trajanju od tri mjeseca utvrđena pobijanom presudom optuženiku po čl. 125. st. 1. KZRH za počinjeno krivično djelo krađe,

te se optuženi Mudri Jožica primjenom čl. 43. st. 1. i čl. 43. st. 2. toč. 2. KZRH za sva ta djela osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina.

Optuženiku se u izrečenu kaznu na temelju čl. 45. st. 1. OKZRH uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 27. veljače 1992. godine na dalje.

11. V1155

7.7.94

K-153/92-84

II. Žalba opt. Mudri Jožice u ostalom dijelu odbija se kao neosnovana i nepreinačeni dio presude suda prvog stupnja potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Uvodno navedenom presudom Okružnog suda u Bjelovaru oglašen je Mudri Jožica krivim zbog četiri kriv. djela ubojstva iz čl. 34. st. 2. toč. 4. KZRH, za koja su mu utvrđene na temelju istog propisa pojedinačne kazne zatvora u trajanju od po 10 godina za svako, za teško djelo protiv opće sigurnosti dovođenjem u opasnost života i imovine općeopasnom radnjom ili sredstvom iz čl. 155. st. 2., u vezi s čl. 146. st. 1. KZRH, za koje mu je na temelju čl. 155. st. 2. KZRH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 godine i zbog kriv. djela krađe iz čl. 125. st. 1. KZRH za koje mu je na temelju tog propisa utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 mjeseca, te je primjenom čl. 43. st. 2. toč. 2. OKZRH za sva ta djela osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 13 godina, u koju je na temelju čl. 45. st. 1. OKZRH uračunato vrijeme pritvora od 27. veljače 1992. godine, na dalje.

Na temelju čl. 64. OKZRH od optuženika je oduzet pištolj marke "TT" call. 7,62 mm kao sredstvo izvršenja djela, a na temelju čl. 90. st. 1. ZKP naloženo mu je i da nadoknadi troškove krivičnog postupka iz čl. 87. st. 2. toč. 1., 6. i 8. ZKP, a kako je to precizirano u izreci.

Protiv te presude podnijeli su žalbe:

optuženik Mudri Jožica putem branitelja, odvjetnika Gruičić Ladislava zbog, kako se navodi, svih razloga navedenih u čl. 353. ZKP, dok iz obrazloženja žalbe slijedi da je ona stvarno podnesena zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te odluke o kazni i odluke o troškovima krivičnog postupka, s prijedlogom da se ta presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje, ili da se ista preinači "u smislu žalbenih navoda", odnosno da se preinači u odluci o kazni (i optuženik osudi na blažu kaznu) i troškovima krivičnog postupka (tako da se optuženik oslobodi dužnosti nadoknade tih troškova) i

državni odvjetnik zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači u odlukama pojedinačnih kazni za krivična djela ubojstva i da se optuženiku za ta djela utvrde strože kazne, a slijedom toga da se optuženik osudi i na jedinstvenu primjereno strožiju kaznu.

Zamjenik državnog odvjetnika Republike Hrvatske, nakon razmatranja predmeta, na temelju čl. 360. st. 2. ZKP, pismeno predlaže da se žalba državnog odvjetnika kao osnovana uvaži, a da se žalba optuženika, naprotiv, kao neosnovana odbije.

Žalba državnog odvjetnika je osnovana, dok je žalba optuženika samo djelomično osnovana, a ispitivanjem prvostupanjske presude po službenoj dužnosti uočena je povreda krivičnog zakona iz čl. 355. toč. 4. ZKP na štetu optuženika, koja je ispravljena ovom odlukom suda drugog stupnja.

Na žalbu optuženika.

Ne stoji tvrdnja žalitelja da bi razlozi presude bili nejasni i u znatnoj mjeri međusobno proturječni u pitanju kako je ocijenjena obrana optuženika, tj. da li sud uzima da je optuženik priznao djelo ili to dovodi u pitanje, te što optuženiku vjeruje, a što ne vjeruje.

Iz obrazloženja presude na strani 7, V. i VI. alineja, povezano s izlaganjem na strani 8, proizlazi da sud u potpunosti prihvaća iskaz optuženika u pogledu objektivnog učina djela, a jer je optuženik taj učin jasno priznao u svojem iskazu istražnom sucu, a niti na glavnoj raspravi ga nije porekao, a iz navoda na strani 9, IV. i V. alineja, da ne vjeruje optuženiku u dijelu obrane s glavne rasprave da se on događaja ne sjeća glede određenih pojedinosti koje je priznao istražnom sucu. Iz daljnjih navoda presude, osobito iz onog što je navedeno na strani 13, III. i IV. alineja, proizlazi da sud ne prihvaća ni dio obrane optuženika o tome da ga je na počinjenja djela potaknuo zapovjednik VP Daruvar, svjedok Guberović Miroslav, a iz VI. alineje na istoj stranici i I. alineje na stranici 14. da ne vjeruje, pa dakle i ne prihvaća obranu optuženika da se uputio u kuću obitelji Radosavljević samo s namjerom da ubije Radosavljević Radu, a ne i ostale članove obitelji, kao i to da je od te odluke najprije odustao, da bi ipak ubojstvo svih članova obitelji počinio isprovociran sadržajem razgovora odnosno onim što je govorio oštećenik Radosavljević Rade. U pogledu takve ocjene optuženikovog iskaza baš ništa nije nejasno, a ni proturječno u razlozima pobijane presude, pa nema ni bitne postupovne povrede iz toč. 11. st. 1. čl. 354. ZKP o kojoj govori žalba.

Suprotno stanovištu žalitelja, ne predstavlja ni bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz istog propisa činjenica da na glavnoj raspravi nije izveden dokaz čitanjem nalaza i mišljenja sudskog vještaka psihijatra dr. Žalac Delimira. Pri tome treba istaći da stranke čitanje tog nalaza i mišljenja nisu ni predložile, međutim sve da su stranke i predložile izvođenje tog dokaza, eventualno odbijanje suda da taj dokaz izvede, također ne bi predstavljalo bitnu postupovnu povredu iz toč. 11. st. 1. čl. 354. ZKP, već bi se eventualno moglo postaviti pitanje ispravnosti ili cjelovitosti činjeničnog stanja u pogledu činjenica koje se utvrđuju psihijatrijskim vještačenjem, a koje je inače u pobijanoj presudi utvrđeno na temelju druga dva nalaza i mišljenja tima vještaka, a budući optuženik činjeničnom stanju u tom pogledu također prigovara, na to će biti nastavno još osvrta.

U žalbi se optuženika još tvrdi da nema valjanih razloga o utvrđenju da je optuženik ušao u kuću oštećenika u namjeri da ih ubije zbog toga što su pripadnici srpske nacionalnosti, da se radi ili o stereotipu ili o proizvoljnoj pretpostavci, pa žalitelj smatra da je i time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz čl. 354. st. 1. toč. 11. ZKP.

Ni ova tvrdnja ne predstavlja prigovor bitne postupovne povrede iz navedenog propisa, jer bi samo nepostojanje razloga o odlučnoj činjenici moglo predstavljati tu povredu, a pobijana presuda o tom pitanju iznosi razloge i to na strani 14, III, IV. i V. odlomak. Pitanje pak da li su ti razlozi "valjani" odnosno uvjerljivi i u skladu s rezultatima izvedenih dokaza predstavlja zadiranje u činjenično pitanje, pa će i na to pitanje biti odgovoreno u osvrta na žalbu optuženika zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

Ni ispitivanjem pobijane presude po službenoj dužnosti, a na temelju čl. 366. st. 1. toč. 1. ZKP nisu uočene apsolutno bitne postupovne povrede na koje sud drugog stupnja

povodom svake žalbe mora paziti po službenoj dužnosti.

Žalitelj na već izneseni način prigovara utvrđenju da je optuženik inkriminirane zgrade ušao u kuću obitelji Radosavljević s unaprijed stvorenom namjerom da sve ukućane liši života zato što su oni pripadnici srpske nacionalnosti, te smatra da činjenično stanje u tom pogledu nije dokazano.

Ovaj sud, međutim, izneseno činjenično stanje prihvaća kao pouzdano.

Optuženik sam priznaje da s oštećenim Radosavljević Radom, a kojega je poznavao jer je ovaj bio poslovođom u Poduzeću "Darkom" u kojem je optuženik obavljao praksu, nikada nije imao nikakav sukob. Optuženik sam - osim obrane da mu je pretpostavljeni Guberović Miroslav rekao u ugostiteljskom objektu "Lotos" da "zgazi smrada" za oštećenog Radosavljevića - ne iznosi razloge kojima bi se on bio vodio pri dolasku u kuću oštećenika, kada je prema vlastitom priznanju bio odlučio da oštećenika Radosavljević Radu liši života. Optuženik priznaje da je neposredno prije počinjenja djela otišao svojoj kući i uzeo eksploziv, fitilj i sporogoreći štapin, a utvrđeno je i nije sporno da je nakon ubojstva Radosavljević Rade optuženik lišio života njegovu ženu Jovanku i dvoje maloljetne djece, a potom izazvao tim unaprijed pripremljenim eksplozivom eksploziju takve snage da su dijelovi već mrtvih oštećenika djelomično razneseni, a na pokuštvu i kući nastala obimna oštećenja. Ovo priznanje optuženika, a naime da je unaprijed pripremljenim sredstvima za izazivanje snažne eksplozije u kući obitelji Radosavljević došao na lice mjesta, uz činjenicu da je on stvarno lišio života ne samo oštećenog Radosavljević Radu, za kojega tvrdi da ga je tijekom razgovora isprovocirao, nego i njegovu ženu, za koju tvrdi da je oštećeniku u razgovoru govorila neka šuti, a uz to i dvoje maloljetne djece, sinove stare 9,5 i 14 godina, koji ga čak ni prema onome što sam optuženik iznosi baš ničim nisu provocirali (bili su zabavljeni video igrama) najbolje pokazuje da je optuženik došao u kuću oštećenika da učini upravo ono što je i počinio - tj. da ih sve liši života.

Osim nepostojanja bilo kakvog povoda od strane Radosavljević Jovanke a pogotovo djece mlt. Radosavljević Nenada i Dejana i prema obrani optuženika, na činjenicu da je optuženik te žrtve - a onda i oštećenog Radosavljević Radu - lišio života isključivo zbog mržnje izazvane nacionalnom pripadnošću obitelji Radosavljević srpskom etnikumu, proizlazi iz okolnosti da je optuženik nakon počinjenja djela svojoj djevojci, svjedokinji Biljan Tatjani rekao da je bio kod "nekih Srba" u kući i da ih je ubio, što znači da je optuženik djelo ubojstva neposredno nakon počinjenja sam izravno povezao s nacionalnom pripadnošću žrtava. S obzirom na to, te ono što je rečeno u razlozima pobijane presude, a naime da bi optuženik došao u kuću obitelji Radosavljević u drugo vrijeme a ne navečer, dakle u vrijeme kada je znao da je cijela obitelj na okupu, da je mislio ubiti samo Radosavljević Radu a ne i ostale, sa potpunom sigurnošću treba isključiti svaki drugi motiv ovih ubojstava do li onog koji je našao dokazanim sud prvog stupnja, pa je činjenično stanje u tom pogledu utvrđeno ispravno.

Nepotpuno bi prema stanovištu žalitelja bilo činjenično stanje utoliko što sud nije pročitao pisani nalaz i mišljenje vještaka psihijatra prim. mr. sci dr. Žalac Delimira, s priležecim nalazom psihologa prof. Krmpotić Ivana, a koji je vještak inkriminirani događaj "smjestio u sredinu ratnih zbivanja" i problemu prišao prema pravilima ratne psihijatrije, objasnivši kako to da optuženik, ranije mladić bez ekscesa, u ratu postaje surova osoba - počinitelj inkriminiranog djela. U žalbi se uz to navodi kako je taj vještak naveo da "s

psihijatrijske strane, a uzimajući u obzir karakteristike i moralno etičke osobine optuženika djelo se ne bi moglo pripisati niskim pobudama", pa bi to prema žalitelju govorilo protiv postojanja niskih pobuda koje pobijana presuda nalazi dokazanima u motivu djela.

Izneseni prigovor žalitelja se ne može prihvatiti. Netočna je, naime, teza žalitelja da vještaci Centra za forenzičku psihijatriju Psihijatrijske klinike "Vrapče" iz Zagreba, prim. dr. sci Goreta Mirko i prof. dr. sci Karla Pospišil Završki, a nakon toga i vještaci Odbora za sudbena vještačenja Medicinskog fakulteta u Zagrebu, prof. dr. sci Muačević Vasko, prim. dr. sci Palmović Radomir i prim. dr. sci Jukić Vlado ne bi vodili računa o činjenici da je djelo počinjeno u vrijeme rata i agresije na Republiku Hrvatsku i o utjecaju ratnih zbivanja na psihu optuženika kao počinitelja. Naprotiv, oba tima vještaka evidentno su vodila računa ne samo o crtama ličnosti optuženika, nego i o činjenici da je on bio sudionikom ratnih događaja i o tome kako su se ratna događanja prelamala na doživljaje optuženika, a što je sve opširno izneseno na stranama 205, 206, 207, 208. i 211. vještačenja, pa je i utjecaj ratne situacije, uz utvrđeno stanje alkoholiziranosti optuženika, našlo odraza u mišljenju da je optuženik djelo počinio u stanju povišene afektivne tenzije, a slijedom toga je i utjecaj tih zbivanja našao odraza u konačnom zaključku da je djelo počinio u stanju nebitno smanjenih sposobnosti shvaćanja i upravljanja postupcima.

O povišenoj afektivnoj tenziji zbog niza vanjskih okolnosti - cjelokupnom atmosferom, ratnom situacijom i svime što je optuženik proživio u ratu - izričito se govori i u nalazu i mišljenju Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, koje u konačnici daje identično mišljenje o nebitno smanjenoj sposobnosti optuženika da shvati svoj postupak i da upravlja djelom (list 272).

Sud je prvog stupnja, dakle, pri utvrđivanju činjenica vezanih za subjektivni odnos optuženika prema djelu raspolagao s dva nalaza i mišljenja - jednim koje je nastalo kao rezultat promatranja optuženika u specijaliziranoj ustanovi za sudska vještačenja (Centru za forenzičku psihijatriju Kliničke psihijatrijske bolnice "Vrapče" u Zagrebu) i drugim koji je dala grupa eksperata - profesora Medicinskog fakulteta u Zagrebu, pa nije bilo baš nikakve potrebe za čitanjem psihijatrijskog nalaza i mišljenja prvoimenovanog vještaka prim. mr. sci dr. Žalac Delimira, čije mišljenje u pogledu bitno smanjene mogućnosti optuženika da upravlja svojim postupcima uostalom nije prihvaćeno, već je naprotiv demantirano mišljenjima drugih netom imenovanih vještaka. Pozivanje pak žalitelja na dio mišljenja psihijatra prim. mr. sci dr. Žalac Delimira o pobudama zbog kojih je optuženik počinio djelo je promašeno, jer je zadaća psihijatrijskog vještaka prema čl. 248. ZKP da dade nalaz i mišljenje kojim će pomoći sudu pri utvrđivanju uračunljivosti odnosno neuračunljivosti ili smanjenoj uračunljivosti dok za pitanje razjašnjenja motiva počinitelja takvo vještačenje nije potrebno, već to pitanje sud utvrđuje sam na temelju svih okolnosti djela i drugim dokazima.

Žalitelj još smatra da je činjenično stanje nepotpuno i stoga što je sud odbio prijedlog obrane da se službenim putem pribave podaci o ponašanju obitelji pokojnika u vrijeme ratnih događanja, no ni taj se prigovor ne može prihvatiti.

Prijedlog je obrane bio da se ispita ne samo ponašanje oštećenika Radosavljević Rade osobno ili njegove supruge Jovanke, nego šire obitelji oštećenika, tj. majke pok. Radosavljević Jovanke i njezinog polubrata, koji žive u drugom mjestu, pa je sud taj

prijedlog s pravom odbio, jer se odnosi na pitanje koje ne može biti ni od kakve važnosti za prosudbu ovog slučaja.

Stoga činjenično stanje u tom pogledu nije nepotpuno, kao što nije činjenično stanje u pobijanom dijelu ni pogrešno, pa je žalba optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja odbijena.

Proizlazi iz sadržaja žalbe da optuženik povredu krivičnog zakona vidi u tome što su djela lišenja života četvorice oštećenika kvalificirana po čl. 34. st. 2. toč. 4. KZRH. Međutim, kada je utvrđeno kojim je motivima optuženik bio vođen pri lišenju života svih članova obitelji Radosavljević, o čemu je već bilo riječi, onda takve pobude prema općeprihvaćenom stanovištu sudske prakse predstavljaju naročito niske pobude u smislu toč. 4. st. 2. čl. 34. KZRH, pa u tom pogledu nema nikakve povrede krivičnog zakona, već je zakon, naprotiv, primijenjen ispravno.

Međutim, ispitivanjem pobijane presude na temelju čl. 366. st. 1. toč. 2. ZKP ovaj sud je uočio da je pravnom oznakom djela izazivanja eksplozije kao teškog djela protiv opće sigurnosti dovođenjem u opasnost života i imovine općeopasnom radnjom ili sredstvom po čl. 155. st. 2. KZRH, u vezi s čl. 146. st. 1. KZRH došlo do povrede krivičnog zakona, i to na štetu optuženika.

Naime, izrekom je presude utvrđeno da je optuženik postavljanjem eksploziva, tj. eksplozijom izazvao opasnost za imovinu većeg opsega i da je nastupila kao posljedica imovinska šteta velikih razmjera. Kvalificirani oblik osnovnog kriv. djela dovođenja u opasnost života i imovine općeopasnom radnjom ili sredstvom, kod kojega je izazvana opasnost za imovinu većeg opsega, a nastupila je samo imovinska šteta velikih razmjera, predstavlja teško djelo protiv opće sigurnosti iz stavka 3. čl. 155. KZRH u vezi s čl. 146. st. 1. KZRH, a ne kriv. djelo iz čl. 155. st. 2. KZRH u vezi s čl. 146. st. 1. KZRH, kod kojega se posljedica sastoji u smrti jedne ili više osoba.

Kako je kriv. djelo iz st. 3. čl. 155. KZRH blaže od kriv. djela iz st. 2. čl. 155. KZRH, to je uočenu povredu krivičnog zakona valjalo sanirati ovom drugostupanjskom odlukom, i to kao u izreci ove presude.

Na žalbe optuženika i državnog odvjetnika zbog odluke o kazni.

Državni je odvjetnik u pravu kad se zalaže za utvrđenje pojedinačnih strožih kazni za počinjena djela ubojstava, a time i za jedinstvenu strožu kaznu.

Pri odmjeravanju kazne sud je prvog stupnja pogrešno pošao od činjenice da je optuženik u vrijeme počinjenja djela tek bio navršio 20 godina života, u kojem bi on slučaju bio mlađa punoljetna osoba za koju se pretpostavlja da nije dosegla potpunu socijalnu zrelost. Optuženik je u vrijeme počinjenja djela međutim već bio navršio 21 godinu života. I uz uvaženje činjenice da je optuženik bio nebitno smanjeno uračunljiv, da je djelo počinio u uvjetima domovinskog rata i na ratom zahvaćenom području, da je sam bio neposredni učesnik rata i da je u obrani Domovine pokazao veliku hrabrost i požrtvovnost, da se njegov negativni stav prema građanima sprkse nacionalnosti formirao pod utjecajem mnogobrojnih zlodjela koja su pripadnici te nacije kao suprotna strana učinili tijekom pobune i rata, ipak

su pojedinačne kazne utvrđene za ubojstva preblage. Naime, utvrđeno je da je optuženik boravio u kući oštećenika najmanje 2 sata, tamo bio počašćen kavom i rakijom, te da je zapravo čekao prigodu kada da Radosavljević Radu, njegovu ženu i djecu liši života, što pokazuje da je on postupao prije počinjenja djela prijevarno i himbeno, a zatim veoma brutalno, kada pred očima djece ubija roditelje, a zatim ubija i djecu, pri čemu mlt. Dejana ubada čak osam puta nožem kada ga ispaljeni meci nisu usmrtili, iako taj oštećenik, prema vlastitom priznanju optuženika, odgurava za to vrijeme njegovu ruku, pokušavajući se naravno zaštititi. To je okrutno postupanje koje je nedovoljno cijenjeno pri odmjeravanju kazne. Ako se tome doda da je optuženik sabrano pokušao uništiti tragove djela izazivanjem eksplozije, a nije tijekom suđenja pokazao ni traga kajanja, pa čak ni u odnosu na ubojstva djece, što je svakako otežavajuće, onda se utvrđenim pojedinačnim kaznama u trajanju od po 10 godina za svako počinjeno djelo neće ostvariti svrha ni posebne, a pogotovo ne generalne prevencije za ovako teška krivična djela. Ovaj sud ocjenjuje da su primjerene kazne zatvora u trajanju od po 12 godina za kriv. djela ubojstva Radosavljević Rade i Radosavljević Jovanke, a u trajanju od po 14 godina za ubojstva mlt. Radosavljević Dejana i Radosavljević Nenada.

S obzirom na preinaku pravne kvalifikacije teškog djela protiv opće sigurnosti u pravcu lakšeg kriv. djela iz čl. 155. st. 3. KZRH, optuženiku je valjalo po tom propisu utvrditi za to djelo nešto blažu kaznu i to kaznu zatvora u trajanju od 2 godine, pri čemu su cijenjene olakšavajućim i otežavajućim one iste okolnosti koje je cijenio i sud prvog stupnja. Time je, ali djelomično, samo u pogledu utvrđenja kazne za to djelo, uvažena i žalba optuženika, sadržane u odnosu na to djelo na temelju čl. 369. ZKP u njegovoj žalbi zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

Kazna zatvora u trajanju od 3 mjeseca za počinjenu krađu primjerena je, pa ju ovaj sud usvaja.

Ovaj sud optuženika osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 15 godina primjenom čl. 43. st. 1. i 43. st. 2. toč. 2. OKZRH, ocijenivši da je ta kazna primjerena težini ukupne kriminalne djelatnosti optuženika i podobna da za taj težak zločin poluči očekivanu svrhu.

Optuženik se još žali i zbog odluke o troškovima krivičnog postupka, no ni taj dio optuženikove žalbe nije osnovan, jer je optuženik u mogućnosti, ako ne drugačije, a ono zaradom tijekom izdržavanja kazne, podmiriti stvarno prouzročene troškove krivičnog postupka.

Sigurnosna mjera u svemu je izrečena u skladu s odredbom čl. 64. OKZRH.

Slijedom izloženih razloga odlučeno je na temelju čl. 377. st. 1. i 374. ZKP kao u izreci.

U Zagrebu, 12. svibnja 1994.

Zapisničar:

Lipnjak-Bosanac Zlata v.r.

Predsjednik vijeća:

mr. Horvatinović Ružica v.r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Viši administrativni referent:

(Štefica Klepac)

